

[Erlendsson]

besøger vedkommende. Det kan naturligvis udmærket gennemføres i specielle besøgslokaler, eventuelt ved adskillelse ved hjælp af en glasvæg eller på anden lignende måde, så de ikke skal savne den stimulation i det daglige, triste ophold i fængslet, som besøgene vil mildne på.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Det er helt uundgåeligt, når et så stort og vanskeligt og alvorligt problem er til diskussion, at indlæggene går viden om i problemstillingen og også på et og andet punkt går langt uden for det snævre spørgsmål, der er rejst i forespørgslen.

Jeg vil godt starte med et par af de ting, som har ligget klart i udkanten. Flere har spurgt mig, bl. a. hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ebba Strange, om ikke jeg her fra talerstolen ville bekræfte, at en udlænding, der har handlet med narkotika i Danmark, ikke vil kunne få indfødsret. Efter det kendskab, jeg har til de regler, der gælder, kan jeg kun sige, at det kan den pågældende ikke.

Hr. Knud Lind forsøger på at beskrive situationen, for så vidt angår narkoforhandlerne, så enkelt og så let, at kunne vi bare blive fri for udlændingene, var der ikke større problemer i fængslerne med hensyn til narkoforhandlere. Sådan kan de tal ikke læses, hr. Knud Lind!

Når hr. Knud Lind forenkler mit indlæg i starten så meget, som han gør, idet han siger, at jeg stadig væk er af den opfattelse, at fortyndingsprincippet er nok, så er det egentlig ikke særlig tilladeligt. Jeg sagde, at fortyndingsprincippet er det princip, jeg stadig væk må anse for at være det rigtige, men der er tilfælde, hvor fortyndingsprincippet og den fordelingsmetode, det fører til, ikke er tilstrækkeligt. Det sagde jeg ganske klart og tydeligt. Den slags forenklinger, der bliver til fordrejninger af det, en indleder siger, er jeg ikke særlig begejstret for.

Flere har rejst spørgsmålet om rectalundersøgelser, altså endetarmsundersøgelser, og tilsvarende intime undersøgelser. Hr. Knud Lind spurgte mig bl. a., om jeg agtede at indføre det. Sådan forstod jeg det, der blev sagt. De bruges i et begrænset omfang, og de har deres virkninger i de tilfælde, hvor man har en begrundet mistanke om, at det kan være rimeligt at gennemføre en sådan undersøgelse.

Men når man går så vidt, som det har været nævnt i debatten her, så vidt jeg forstod det, at nu skulle man mere regelmæssigt og systematisk for bestemte grupper af besøgende eller bestemte grupper af indsatte foretage disse undersøgelser – og endda ligefrem lægge besøgene til rette efter, at det passede med den tid, læger og sygeplejersker var tilstede til at foretage de undersøgelser – så synes jeg, man går alt for vidt. Det er en fornuftig ting at gøre og have som en mulighed i begrænset omfang, men jeg er meget enig med de talere, som har løftet advarende pegefingre mod at lade sig presse for langt ind i former for indgreb, som med rette opfattes som krænkende og generende for mennesker. En del af den vanskelige balancekunst, vi er inde i, er at foretage sig noget, som er tilstrækkelig effektivt, men som ikke er så vidtgående, at det med rette kan kritiseres for at være inhumant og urimeligt i sine virkninger over for store grupper af mennesker.

Jeg vil gerne fremsætte et par kommentarer til, hvad hr. Knud Lind sagde i anledning af min bemærkning om, at det langtfra var altid, at det var hårde stoffer, der gav problemerne – de problemer, der i offentligheden var blevet udlagt, som om det var problemer med hårde stoffer. Jeg vil godt referere til en konkret episode, der i al fald vil være retsudvalgets medlemmer bekendt, nemlig den megen omtale, der var, af nogle forstyrrelser i statsfængslet i Horsens omkring juletid 1979. Der var mange, der af omtalen fik det indtryk, at der her var tale om et ukontrolleret, ukontrollerbart og meget stort misbrug af hårde stoffer, som plagede Horsens statsfængsel. De indberetninger og redegørelser, vi har fået, viser, at der altovervejende var tale om misbrug, ja vel, men af medicin og af hash. Det er noget, der – selv om det er beklageligt, og selv om det ikke bør finde sted – langtfra har den alvorlige karakter, som det ville have haft, hvis der havde været tale om hårde stoffer. Det var bl. a. den meget stærkt offentligt omtalte episode, jeg havde i tankerne, da jeg sagde, at det heldigvis langtfra altid var de belastende og virkelig komplicerede hårde stoffer og deres virkninger, vi stødte på inden for kriminalforsorgen, inden for fængslerne.

Direkte i forlængelse af det vil jeg gerne sige til hr. Wilhjelms, at jeg gav den oplysning, at en af de få ting, vi vidste om narko-